

Jack Jaws

Af Christian Reslow

www.ChristianReslow.com

Hej hej, min ven.

Kom herhen og sæt dig ned engang.

Må jeg byde dig en gang tyggetobak?

Ikke det? Nå, jamen så lader jeg være...

Dejligt vejr, ikke sandt? Sådan er sommeren altid her i byen. Det er en konstant, dejlig stribe af solskin vi har os her. Det er velsagtens også derfra byens navn stammer, tror du ikke?

Er det din dreng derude? Køn knægt... He he, se hvor han nyder det gode vejr. Åh ja, de kære små. Hvor gammel er han? Fem? Jamen så er han jo næsten en mand, hva? Ja det går hurtigt, gør det...

Mmm... Er I på gennemrejse? Hm-hm... Hvor længe bliver I? Indtil majsens er høstet? God idé, så kan I måske være med til høstfesten på fredag. Jeg garanterer dig for, at du aldrig har set så mange forskellige retter, der alle sammen er bygget op omkring majs. Majs i alle tænkelige og utænkelige afskygninger. Det er jo trods alt det vi er kendt for, men det ved du jo godt...

Hvor skal I hen bagefter? Grinding Rock, javel. Ja ja, det vores lille bys elskede lillesøster på en måde. Vidste du at byen her, Sunshine Fields, oprindeligt bestod hovedsageligt af havremarker? Jo jo, det var først da Grinding Rock blev stiftet i 1912 at vi omlagde vores marker til majsdyrkning. Indtil da groede vi udelukkende havre. Eller det vil sige, jeg gjorde selvfølgelig ikke, for jeg var naturligvis end ikke født dengang...

Hvad siger du? Om jeg dyrker majs? Næ-hæ du, ikke andet end en lille kvadratmeter hjemme i haven, men selv den gror ellers ganske fremragende. Neej, jeg er vel nærmere det, som indvånerne heromkring betegner som den lokale original. Landsby-tossen, om du vil. Hvorfor? Tja... Fordi jeg vel har lidt af en usund fascination omkring Sunshine Fields morbide fortid formoder jeg.

Jeg er skam født her i byen. Min far var handelsrejsende og min mor gik hjemme hos mig og min søster. Det var meget normalt dengang, at moderen gik

hjemme hos familien dagen lang. Medmindre man var majsbonde selvfølgelig, så plejede man jo gerne at deles om arbejdet i marken. Selv børnene hjalp til i markerne dengang, hvilket jeg formoder de stadig gør. Nu om dage er forholdene dog nok noget sikrere. Det skulle undre mig, om sådan en sag, som den med Dwayne Jackson, hænder særligt ofte nu til dags...

Du ser undrende ud. Siger navnet dig ikke noget? Hvad så med Zombie-Jack? Nej? Jack Jaws? Ahh, der faldt femøren, hva'? Jovist, hans rigtige navn var skam Dwayne Jackson. Han var såmænd født og opvokset lige her i Sunshine... Lige midt i Wayne County, Michigan.

Du kender godt historien, ikke? Hm-hm, jamen så... Altså du må undskylde, hvis jeg holder nogle irriterende pauser engang imellem, men din knægt dér... Jeg føler ikke, at han bør høre det jeg vil fortælle, så når han... Se bare, her kommer han. Nå, han ændrede vist mening. Godt så.

Du ved, jeg sagde jo, at jeg var lidt af en landsby-tosse heromkring, ikke? Tja, det er altså ikke fordi jeg er rablende gal eller farlig eller noget... Neej, det skyldes faktisk nærmere Dwayne Jackson og alle de mord, som han... Nej, ved du hvad? Jeg tror det ville være bedst, hvis jeg tog historien fra en ende af.

Jeg hørte første gang om Jack Jaws, da jeg var en lille dreng på tolv år. Det var i 1939 og jeg var sendt i sommerskole ved Camp Hollow, en ikke-religiøs lejrskole, der ligger et stykke mod sydvest herfra. Nå, du kender den? Godt-godt. Men altså, mens vi var dér gjorde vi naturligvis den slags ting, som unge drenge og piger normalt gør på en sommerskole. Vi havde undervisning inden døre om formiddagen, var ude i naturen og navnlig ude på søen om eftermiddagen og vores aftener fik vi mere eller mindre for os selv... Med visse restriktioner, naturligvis. Ingen drenge i pigernes barak, ingen piger i drengenes barak, ingen larm efter klokken ti, den slags ting...

Anyway... Det var den næst-sidste aften inden vi skulle hjem og jeg selv og fire andre sad omkring et lejr-bål, som en af de unge kvindelige lejr-ledere havde startet. Vi havde spist godt til aften og der var en generel søvnlug og veltilpas stemning blandt flokken på det tidspunkt. Der var mig selv, Linda Kipping, Axl Quagmeyer, Oksen og Jack McIntyre. Jeg kalder ham 'Oksen' fordi jeg har glemt hans rigtige navn og desuden var det det eneste, jeg nogensinde hørte nogen kalde ham. Jeg tror det var fordi, han var en temmelig stor dreng. Samme alder som mig, men næsten et hoved højere og omkring dobbelt så bred over brystet.

Hmm... Kan du se det for dig? De mørke skove... Cikaderne og græshopperne, der sang om kap med et par ugler... Månen, der skinnede klar og rund over trækroneerne og de lejlighedsvis knald fra bålet, når en brændeknude sprang. Ork jo, det var det perfekte tidspunkt og det perfekte sted til en skrækhistorie...

Den dreng, der fortalte mig om Jack Jaws for første gang, hed faktisk selv Jack. Jack McIntyre. Det kan være du har hørt om ham? Hm, nå men Jack var og er en rigtig dum skid, synes jeg. Dengang, fordi han var forkælet, hans forældre var rige og han havde en humor, der som regel skulle udtrykkes på andres bekostning. En rigtig lille skarnsunge, hvis du forstår hvad jeg mener... I dag er han politiker, sidder i byrådet oppe i Grinding Rock, faktisk, og så ved jeg sgu næsten ikke hvad jeg synes er værst... Han voksede ellers op og blev læge, ham Jack, men den der affære med Browsers-ægteparret fik vist sat en stopper for det.

Browsers? Det er en lang historie og der er alligevel ikke rigtig nogen, der er sikre på hvad der gik for sig, så den må du have til gode min ven. Desuden har det slet ingen relation til den her historie, ud over at det altså var Jack, der skulle til at fortælle rundt om lejr-bålet. Det irriterede mig faktisk lidt, for jeg havde snarere håbet på at høre Linda fortælle en historie. Ikke fordi jeg tror hun kunne nogle særligt gode, men snarere fordi hun var ved at få bryster og man havde en lovlig undskyldning for at stirre på hende, hvis det var hende der snakkede... Sådan er det bare med drenge nogle gange... Nå men, Jack fortalte og jeg skal forsøge om jeg kan genfortælle

historien i hans egne ord. Han lænede sig teatralsk ind imod bålet, mens han snakkede, så vi alle ville blive tryllebundet af lysets effekt på hans ansigt.

”Kender I historien om Jack Jaws?” spurgte han.

De andre rystede på hovedet, men jeg lo en smule malplaceret, både fordi jeg syntes at navnet på historien og den bævende tone, han havde lagt sin stemme i, var ganske åndssvag, men også fordi jeg gerne ville få ham til at se skidt ud overfor Linda. Endnu en drengeting, men det husker du vel selv? Jack lod sig overhovedet ikke mærke af min latter, men fortsatte ufortrødent;

”Jack Jaws voksede op i Sunshine Fields engang for over tyve år siden og dengang var der ingen majs i byen, som der er i dag. Dengang høstede de havre...”

Jeg forsøgte at afbryde ham, for at spørge om han nu var sikker på, at det var havre de høstede, men idioten ignorerede mig bare og smilede, da han så at Linda sad og stirrede nysgerrigt på ham. Jeg smilede ikke, kan jeg sige dig... Ikke det mindste...

”Jacks far var et rigtigt dumt svin, I ved? Sådan én, der bankede sine børn og drak sig i brædderne hver eneste aften. Jack hed vist ikke engang Jack oprindeligt, men i dag er der ingen der ved, hvad hans rigtige navn var. Man ved blot, at Jack var en lille smule blød i låget. Sådan lidt dum, ikk’. De andre børn i byen drillede ham og kaldte ham øgenavne og bankede ham jævnlig, men da han fyldte femten, lod de fleste ham vist mere eller mindre være i fred. Ikke så meget på grund af Jacks far, der ved flere lejligheder havde gennembanket nogle af hans søns plageånder, men mere på grund af Jack selv. Han var nemlig blevet komplet bims! Fuldstændigt fra forstanden, er I med? Man siger, at han begyndte at dræbe byens kæledyr, mens folk lå og sov i deres senge. Dengang var der jo ikke nogen, der låste deres døre om natten i sådan en lille by og han vadede simpelthen bare ind og huggede en kniv i lille misser eller lille vuffer, og så skred han igen. Så vidt jeg ved, er der vist stadig ikke nogen, der låser deres døre om natten i den lille bondeby.”

Det irriterede mig, at han talte sådan om Sunshine Fields. Jeg er jo, som sagt, selv født og opvokset der og Jack kom sgu ikke selv ligefrem fra storbyen. Jeg mener, Grinding Rock var da en lille smule større end Sunshine Fields, de havde trods alt majsoliefabrikken, allerede dengang. Det var jo netop derfor, at Sunshine Fields begyndte at dyrke majs i stedet for havre, for at kunne levere det meste af sin høst til olie-raffineriet deroppe. Så joeh, Grinding Rock var da lidt større, men ikke meget...

Så... Jeg holdt min mund og Jack fortsatte sin historie, efter folk var færdige med at grine af hans vittige bemærkning. Selv Linda grinede faktisk, hvilket jeg slet, slet ikke brød mig om.

”Nå, men folk prøvede jo selvfølgelig at tale med Jacks far om problemet, men han påstod blot, pissefuld som han jo var det meste af tiden, at hele byen simpelthen var ude efter hans familie. At sådan havde det været, lige siden han var flyttet dertil og at han var ved at være grundigt træt af det. Så begyndte han at lade sit jagtgevær og folk skyndte sig at komme hjemad og de lod både Junior og Senior være i fred. Bindegale, begge to... Man siger, at faderen som regel gennembankede Jack, når folk fra byen havde været på besøg, så han har sikkert godt vidst, hvad hans søn gik og lavede om natten. Han var vel bare skideligeglad...

Så en dag, omkring en måned før Jack fyldte seksten, skete der en frygtelig ulykke ude på gården, hvor de boede. Nogle folk mener, at det var fanden, der besatte unge Jack, mens andre mener, at det hele skyldtes et høst-ulykke. Det var nemlig meget almindeligt, at man så Jack alene ude på marken, mens hans far lå bornholmer-vissen inde i huset og sov rusen ud. Dengang havde man jo ingen traktorer...”

Man havde for øvrigt heller ingen mejetærskere og selv traktorer var en luksusding, i 1939, da Jack fortalte historien til os. Jeg går ud fra, at han nævnte det, fordi hans far havde en traktor. En Fordson model F, hvis jeg husker ret. Men nok om det, tilbage til historien:

”Jack måtte altså høste, ved at spænde to gamle krikker for en vogn og så spændte han en gammel plejmaskine i røven af vognen. Det var primitivt, forstår I nok, og ikke spor sikkert. Se Jack var jo ikke ligefrem det, man kunne kalde ’dyrenes ven’ så han gav ikke de stakkels heste for lidt med piskan. Han havde en pisk, som var helt hans egen på det tidspunkt. I sort læder og omkring to meter i længden. Hvad end der skete, om han bare var uopmærksom eller om han fik pryglet hestene én gang for meget, det er der ingen der ved. Men lige pludseligt begyndte begge heste så at løbe, i hver deres forkerte retning og Jack væltede ud af sit sæde på vognen og landede på jorden imellem hestene og plejmaskinen. Han må have landet med ansigtet opad, for det var hans ansigt, som det gik værst udover, da høstmaskinen kørte over ham. Faktisk siger man, at hele hans mund, med læber og det hele, blev trukket ind i maskineriet og revet af, som skrællen på en appelsin. Det er derfor han blev kaldt ’Jack Jaws’.”

Her blev historien så afbrudt af barnlige jubelsråb, Linda der sagde ’Adwr’ og Oksen, der sad og klukgrinede. Jeg fandt mig selv overraskende indfanget af historien, taget i betragtning hvem der fortalte den og jeg ønskede at de andre ville holde mund, så Jack kunne fortælle videre. Det gjorde de så og det gjorde han så... Efter et stykke tid.

”Jacks øjne blev prikket af de skarpe blade, som når man sætter en nål ned i en blød æggeblomme og mens det hvide stads gled ud af dem, blev de fyldt af noget rødt og gult i stedet, som en betændt sårskorpe. Virkeligt ulækkert. Hans hår blev også trukket af, i så store bidder, at dele af Jacks hovedbund simpelthen blev revet væk fra hans kranie, så det eneste man kunne se, hvor hans hår havde været, var et bombekrater af blod og pus og råd...”

”Gud fri mig vel!” Stønnede Linda og Jack holdt en lille pause, mens han smilede til hende. Så fortsatte han;

”Der er ingen der ved, hvor længe han lå derude på marken og skreg imod himlen. Som sagt er der jo ikke engang nogen, der ved med sikkerhed, om det

virkeligt var dét eller noget meget værre, der skete den dag, men man ved, at Jack kom hjem omkring spisetid den aften. Han åbnede døren ind til køkkenet, hvor hans far sad med noget ulækkert snask på en tallerken og et glas sprut i hånden. Hvis man skal tro på historierne, så blev Jacks far først fuldstændigt bleg, da han så sin forrevne og ødelagte søn... Først bleg og tavs, og så begyndte han at grine. At pege og grine.”

”Sikken idiot!” Bidrog Axl Quagmeyer og Jack nikkede.

”Jep, men han døde også af det. Jack slog ham nemlig ihjel!”

”For real?” spurgte Oksen og rettede sig op i en interesseret gestus.

”Absolut! Den del er der ingen, der er i tvivl om. Han nøjedes nemlig ikke med at dræbe sin far med en kniv, ligesom han havde gjort med naboernes kæledyr... Næ, han piskede ham først. Slog ham henover hovedet med piskan, henover skridtet, henover brystvorterne, øjenæblerne, tungen... Simpelthen piskede ham i smadder. Og bagefter, mens han far lå jamrende og sønderslået på gulvet i køkkenet, så hældte Jack sin fars spiritus i sit offers blødende sår, hvorefter han bøjede sig nedover ham og...”

Jack McIntyre lavede en bidende bevægelse i luften.

”Han åd hans fars ansigt. Startende med munden, ligesom han selv havde mistet munden i hans fars maskine... Ved at bide fast og så rykke læberne af med magt!”

”Nej, fy for satan da!” udbrød Axl og rejste sig. Det var åbenbart for meget for ham at sidde stille, mens han hørte på Jacks historie, så han begyndte at sparke dovent til blade og grene på jorden, mens Jack fortalte videre.

”Nå ja, men nu var der jo ikke nogen, der rigtigt ville komme til at savne Jacks far, vel? Nej, så historien slutter selvfølgelig ikke dér. Senere på aftenen gik Jack ind til byen, med sin fars og sit eget størknede blod på hans forrevne underansigt og den lede læderpisk i hånden. Den nat dræbte Jack femten børn, der alle sammen var yngre end ham selv og ti mere, der var ældre og voksne. Han dræbte dem,

ligesom han havde dræbt sin far... Ved at piske dem til ukendelighed og så, mens de stadig var i live og ved bevidsthed, så åd han deres ansigter.”

”Jamen...” Afbrød Linda. Jeg var egentligt ved at være træt af alle de afbrydelser på det tidspunkt, men når det var hende, gjorde det nu ikke så meget.

”Fangede de ham ikke?” spurgte hun.

”Jo da! Sheriffen og hans mænd fangede ham da, netop som han var ved gnave pandehuden af den lokale præstefrue...”

”Hvad gjorde de så?” Nu var det mig selv, der spurgte, for en sær følelse af at blive iagttaget var nemlig begyndt at stjæle ind over mig, mens historien blev fortalt. Jack smilede sit irriterende smil og svarede;

”Ja de skød ham sgu!”

”Skød de ham?”

”Jep! To gange i brystet, en gang i halsen og den satans dreng var stadig ikke død. Han svingede sin pisk og ramte en af vicesheriffernes åbne mund, så hans kinder blev skåret over og han fik et smil helt fra det ene øre til det andet. Så var der en af de lokale mænd, ikke en af sheriffens, men en anden, der jog en høtyv igennem maven på ham og det var det eneste, der forhindrede ham i at stikke af på stedet. Jack faldt omkuld, men han var stadig ikke død og hver gang nogen nærmede sig knægten, begyndte han at snerre og bide af dem, som et vildt dyr. Til sidst fik de lagt en løkke omkring halsen på ham, en af sheriffens mænd mistede fingrene ved det, men det lykkedes, og så trak de ham simpelthen igennem byen og hængte ham fra et træ, der stod i udkanten af en af markerne.”

”Gu gjorde de da ej!” protesterede jeg.

Jeg havde fået sådan en irriterende følelse, som jeg kun kunne forklare som vished om, at historien jeg sad og hørte faktisk var sand. Det irriterede mig, for indtil den dag havde jeg aldrig troet på den slags historier... Det har jeg så sandelig gjort lige siden, skulle jeg hilse og sige.

”Jo de gjorde!” Vedblev Jack. ”De var bange ad helvede til. Deres præst og hans kone var lige blevet spist af en dreng, der lignede satan selv! De hængte ham i træet, ventede til han holdt op med at sprælle og så tog de sammen hen i kirken og bad, indtil næste dag.”

”Hvad skete der den næste dag?” Ville Linda vide.

Jack smilede og lagde hovedet på skrå. Så rejste han sig, børstede sine hænder af på bukserne og vendte ryggen til os. Mens han begyndte at gå, sagde han;

”Den næste dag var liget væk. Løkken hang stadig fra træet, men der var intet lig i den. Godnat!”

Det er sådan set mere eller mindre historien, min ven. Jeg beklager hvis jeg har gjort dig ilde til mode, men det er sådan set nok en meget sund indstilling at have, hvis du er blevet en smule rystet... Ikke det? Du tror altså ikke på det? Nej, det tænkte jeg nok... Men det gjorde jeg!

Jeg begyndte straks at undersøge den lokale by-historie, da jeg kom hjem fra sommerskole det år og jeg har fulgt ivrigt med i begivenhederne heromkring lige siden...

Der var faktisk en dreng, der myrdede sin far efter først at være blevet vansiret i en plejmaskine og det er rigtigt, at han efterfølgende begyndte at myrde byens indbyggere. Men det var altså kun seks børn og fire voksne han slog ihjel den nat, udover sin egen far. Hvorvidt sheriffen virkeligt hængte ham eller ej, det aner jeg ikke, men jeg tror det er meget sandsynligt... Hvis byens indbyggere troede, at drengen var besat af djævelen, hvilket hans udseende nok godt kunne have tydet på, så er det meget sandsynligt, at de faktisk hængte ham der, midt om natten i 1915...

Siden dengang er seksogtyve mennesker blevet myrdet i området omkring Sunshine Fields. De fleste af dem er børn og de har alle sammen fået deres ansigter spist, efter først at være blevet pisket... Tror du ikke på mig? Ha! Så læs dog avisen! Forrige år blev lille Cathrine Simps fundet på en mark lidt udenfor byen. Aviserne

skrev, at hun var blevet tygget i stykker af ådselædere efter sin død, men jeg ved bedre. *Jeg* ved bedre...

Hvad mener du med det?! Skulle sådan en turist som *dig*, kunne fortælle *mig*, hvad der sker og ikke sker heromkring? Nej, jeg vil da ikke slappe af! Hvis ikke du tror på mig, så tag dog din søn og sæt dig ind i din fine bil og kør en tur ud i skoven mod nord, hva!

Jeg er ikke tosset, hører du!? *Du* er tosset! Ja klart, gør du nu bare din lille søn bange. Ved du hvad lille ven, du har ret i at være bange, for din far er skingrende skør, han er!

Så kør dog! Køb dog! Og når Zombie-Jack fanger dig, så sig ikke, at du ikke blev...

www.ChristianReslow.com